

Szikra János

könyvhét provinciában

jézus lába beelóg a képbe
már mindörökké beelóg

te
ezek megölnek
öreg a szemük

titokban kell cselekedni
majd rohanás a gyilkosok elől
– nyüvek a húsvéti sonkában
mint betű a bibliában
tele a tér velük

titokban kell beledugni
nem illik a lakatszár a pántba
sej-haj rózsám
idén se passzol bele
olyan ez
egy népdalstrófa
rózsám sej-haj szűk
túl szűz ez a szárnak
pedig hejh de bele kéne dugni
majd pucolás a
rohanás a könyvkétnapról
hazafelé dilettantiából

a többit is elűzték
megölték mind
te
hihetsz-e
százéves a tekintetük

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-európai nyár* címmel jelentek meg 2012-ben.

krisztus szöggel átvert lábfeje alatt
cseveg és csacsog a kortárs magyar irodalom színe
s olykor a javából is idecsábul
szólamokkal és ponyvával üres a tér

meg kell ölni betlen annát

tele a tér évek óta senkivel
s kétezer-tizenhatban
a könyvnek tűnő tárgyak közt megjelent
a műanyag háztartási eszközök standja is

jézusom

virág virít átszögezett lábadon
fadrusz jános feszületszobrát
pompásan fedi a rendezvénysátor fóliája
nem vagy itt
ki sem látszol
nem itt vagy
a könyvkétnap eltakar
pucolás egy illegális zugba
bor mellé
meg toll papír
s megtörténhet egy vers is veled
megtörténhet a magyar irodalom
titokban kell véghez vinni
titokban kell megírni majd
kinekminek
titokban kell beledugni a szárat a pántba
hogy a könyvek őrzött csöndben
olvashassák hajnalig az olvasót

te
ezek megölnek
ezeréves a tekintetük
– nyüzsgő nyüvek a sonkában
mint betű a bibliában
teli az üres tér
üres a teli tér velük

jézus lába belelóg a képbe
kilóg a képből a ponyva alól

nem tudják a műanyag háztartási eszközök közé
gyömöszölni a programszervező káéfté gráciái sem
titokban kell betlen annát
meg kell ölni betlen annát titokban

*talpig vagyok aludt vérben
magam pedig halófélben*

- s napszentületkor sunyi pofával
elslattyog végre a tett színhelyéről
provincia józsefattila forogasírjában-díjas
recenzense is

te
ezek megöltek
születésed előtt

Gyönyör

Általad zeng minden nő most bennem,
akit megkívántam hosszú utamon,
benned lüktet általam most minden férfi,
aki képzeletben a tiéd volt,
aki megfogta szemed,
hogy általuk most én becézzem
egy időben összes sejteted.

Bár lehetnék

1.

Mivé lettem? Ki vagyok?
Isten vén jobbágya, Jób,

engem rég nem itt talál,
ha rám mordul a halál.

Jócskán túl a féluton,
mi leszek én? Már tudom.

Macskám szétvert pofája,
zátonyra futott gálya,

állószelben fahinta,
kettévágott giliszta,

hibrid leveligólya,
fordítva járó óra,

vulkánkürtön szunnyadó
tengerszem vagy bányató,

Lendva, Csíkcsicsó, Palics,
anyám Tápiója is,

homokfalvában, Szecsó
szélén cigánytemető,

hindogáló fahintó,
vagy Lendvay Kamilló,

klarinét és kasztanyett,
s néha dörgő bassza meg!

2.

Napról napra botladóbb,
Isten vén jobbágya, Jób,

rég más bőrében talál,
ha leharap a halál.

Cimbalom és kasztanyett,
s bizony, dörgő bassza meg –

szerellemföltő pofon,
necc leszek a combodon,

gyűrűsujjodon pehely,
unicum-íz nyelveden,

merengő vízisikló,
csókért esengő csikló,

emlőd bódító halma,
fölrobbant gránátalma,

Szentendrén ha lángra kapsz,
Pátkán kongó gázpalack,

Agostyánban kavicsra
döccent trágyatalicska,

hazám gyolcsgallérja is,
ének, Bácsalmáson is,

ezeréves hógolyó –
bár lehetnék
zsebedben egy kulcscsomó...